

Ernest Thompson Seton:

Zgodba zajca z bombažastim repkom

II.

Močvirje starega Olifanta je bil divji nepriljudni gozdni pas, poln bodočega gošavja in mladih njegovih poganjkov.

Močvirnat ribnik in reka sta ga predelila v dva dela. Nekaj razdrapanih dreves iz starega gozda se je še držalo in nekateri še starejši mrtvi štori so se raztreseno valjali po gošavju. Okolica krog ribnika je bila poraščena z vrbammi in ločjem. Bila je take vrste, kakoršnih mačke in konji ne posečajo, dočim jih govedo poišče. Suh predel so bili bohotno poraščeni z divjimi rožami in mladimi drevesci. Najskrajnejši del te krajine, tisti, kjer prehaja svet v polja, so tvorile redke smolnate gibčne mlade smreke. Njih sveže igle oddajajo samotnemu potniku svoj sladki osvežujoč vonj. Mrtve igle pa prinesejo smrt

vsakemu zelišču, ki si drzne iskati hranilne sokove iz zemlje okrog smrekinega debla; kajti odpadajoče igle ga s svojim mrtvaškim dihom prej ali slej zaduše.

Daleč na okoli se je razprostiralo odprto polje, in edine divje steze, ki so kje lesovje prekrizale, so bile one, katere je napravila neka povsem zlobna in brezvestna lisica, ki je živela blizu, preveč blizu.

Glavna prebivalca močvirja sta bila mama dolgouhlja in njen Strganček.

Njuni najbližji sosedje so prebivali daleč v stran in njuni sorodniki so še daleč no vsi pomrli. To poraslo barje je bila njuna domovina, tu sta živela svoje skromno zajčje življenje in tu je dobil Strganuhelj vzgojo, ki ga je usposobil za življenjsko delo.

Mama zajka je bila zvesta mala mati, ki je z vso skrbjo vzgajala svojega sinčka. Prvo, kar ga je izučila, je bilo »Mirno ležati in molčati«. Prigoda s kačo je Strgana temeljito prepričala, kako silno moder nasvet je to. Nikoli ni pozabil na te nauke in koliko modrosti tiči v tem nasvetu. Tudi kasneje v življenju se je ravnal po njih in z lahkoto se je izmazal iz sličnih drugih neprilik.

Drugo, česar se je naučil, je bilo »Otrpniti«. To pride samo ob sebi iz prejšnjega in tega se je Strgan naučil takoj ko je znal pošteno teči.

»Otrpniti« pomeni čisto enostavno ne se ganiti in spremeniti se v kip. Takoj, ko dobro vzgojeni zajec opazi, da ga sovražnik zasleduje, obstane pri vsakem poslu kakor je in kjer je, ter skrbno zadrži vsak gib. Kajti vsi gozdni prebivalci, ki imajo isto barvo kakor zemlja, dreve in grmovje, vzbude le tedaj pozornost zasledovalca, kadar se premaknejo. Kadar se torej srečata dva sovražnika na samotnih stezah, je tisti na boljšem, ki prvi zapazi nasprotnika. Tisti se z »Otrpnjenjem« naredi nevidnega in ima potem sam vso prednost v tem, da izbere pravi čas za napad ali beg. Samo oni, ki dobro poznajo življenje in početje v gozdu, popolnoma razume važnost otrpnjenja. Slehera žival v zelenem logu in sleherni lovec se mora tega naučiti. Vse živali se trudijo, da bi se tega temeljito naučile, ali nobena se ni naučila v toliko meri, da bi prekoslala mater zajko. Strgana je mati naučila to umetnost z vzgledi. Kadar je tekla skozi gozd njena bela bombažasta blazinica, ki jo je nosila vedno s seboj, da je mogla na njej malo posedeti, tedaj je skakljaj Strgan za njo tako naglo ko je le mogel da je zdržal korak z njo. Čim se je mati nenadoma zaustavila in »otrpnila«, je storil isto Strgan, ker ga je k temu prisilil notranji nagon posnemanja.

Najboljši nauk pa je pridobil Strganuhelj od matere s skrivnostjo divjega rožnega grma. To je neka zelo stara povest, a da nam bo vsem razumljiva moramo najprej zvedeti, kako je prišlo do sovraštva med divjim rožnim grmom in živalmi.

V davnih, davnih časih so cvetele rože na grmih brez trnja. Ali

veverice in miši so plezale po njih in živina jih je otepala s svojimi rogovi. Oposum jih je odlomiljal s dolgim repom in srna jih je teptala s svojimi ostrimi kopiti. Da pa bi mogel ščititi svoje rože, se je oborožil rožni grm z ostrimi trni in napovedal je večni boj vsem stvarerem, ki plezajo po drevju, ki nosijo roge ali kopita ali dolge repe. Ta bojna napoved ni prizanesla nikomur razen dolgouhcu, kajti on ni mogel plezati, je bil brez kopit in brez rogov, in ni imel repa, vsaj takega ne, da bi mu lahko rekli rep.

In resnično, nikdar nikoli ni noben dolgouhec prizadel kaj žalega divji roži, in ker je imela ona sedaj toliko nasprotnikov, je postal zajec njen najljubši prijatelj. Zato pa vselej, kadar preti nevarnost ubogemu dolgouhcu, zbeži k najbližjemu rožnemu grmu, ker ve, da je ta pripravljen braniti ga s tisočero ostrih in strupenih puščic.

To je tajnost, katero je zaupala mati svojemu Strganu, tajnost o vročem prijateljstvu med rožnim grmom in zajcem. — Mnogo časa je porabila mati zajka za to, da je seznanila sinčka z zemljepisom tiste krajine in z raznimi strankami in zakotji, ki so bili skriti med grmičjem robidnic in trnja. In Strgan jih je kmalu poznal tako dobro da je znal prehoditi vse močvirje v dveh različnih poteh, ne da bi se mu bilo treba pri tem oddaljiti več kakor pet skakljajev od divjih rož, njegovih prijateljev.

Dalje prihodnja.

Ami:

Verne duše na bojišču

Iz večernega neba je začelo rahlo rosi. Tišina je, podobna sključenim in žalostni starki, stopala iz daljnih zatišij in šla čez gole, rjave, vse lepote oropane grape onemelega bojišča. Tu, kjer je še pred kratkim hrula besna bojna vihra do neba, je zdaj vse tiho kakor v dnu groba. Nedolgo je tega, ko se je vsula izpod neba nevihta železa in jekla, razorala zemljo in sesekala stotine kipečih življenj v smrt, ni še dolgo tega, odkar so se ostri in bleščeči noži zadržali v telesa borilcev, da so morali umreti s krikom po življenju. Še bolj se je sklonila k tlom žalostna starka in šla dalje, za njo pa se je spuščala hladna noč Vernih duš...

Za robom bojišča je stala osamela bajta poljskega kmeta. Še dalje so se za streljaj oddaljene skrivale za obletelo sadno drevje druge, vse revne in majhne, iz nekaterih pa se je kadilo, kar bi dalo slutiti, da kurijo, ki jih je zalotila noč.

V prvi bajti je ležal na otepu prepele slame stari mužik Andrejev in prisluškoval venkaj v noč, iz katere je prihajalo kot daljno grmenje topov. Prav od blizu, iz same vasi pa zamolklo govorjenje nastanjenih vojakov, rezgetanje konj iz staj in drug ropot, ki ga sicer slišiš, pa ne veš od česa prav za prav prihaja. Tesno ob Andrejevu je trepetaje ležal mali, komaj

osemletni Peterček, edini vnuček, ki mu je ostal od vseh, ki jih je некоč v lepih časih imenoval svoje. Mater so jima nekega dne odgnali mrki avstrijski orožniki, češ, da je vohunila. Vrnila se ni več, najbrž je umrla v ječi, skoro gotovo pa so jo ustrelili ali pa obesili radi prestopka, ka ga — tako gotovo kot je некоč živela — ni zakrivila. Očeta Petra so pa že davno prej vzeli k vojakom, in vse do zadnjega njihče ni vedel, če je še živ.

Stari Andrejev je še bolj stisnil k sebi trepetajočega Peterčka in ga začel

tolažiti. Le iztežka se je malčku razvezal jeziček. Cel dan ga je že težilo vroče vprašanje. Vse preveč in vse prehitro je bil doživel dogodke tega dne, od vsega tega mu je ostal v kosteh neznan strah, ki ga je vsega ohromel. Počasi so se zmedene slike njegovih vročih možgan razjasnile in prvo, kar je zdaj čisto razločno ugledal, je bil trop vojakov na konjih, ki so pridrveli pred hišo, razsedlali, sneli puške in se začeli plaziti skozi gozdiček za hišo proti krajem, o katerih mu je bil dedek pravil, da so še v rokah Rusov.

»Ali so bili tisti vojaki naši sovražniki? Kaj ne da?« je škepetaje z zobmi vprašal.

»Da, sovražniki. Prednja straža, ki je šla naprej, da se prepriča o položaju

ju naših bratov. Ah,« je vzdihnil dedek, »kakšno gorje je prišlo nad našo deželo. Za njimi je drla povodenj vojakov. Celi polki ljudi, strašnih ljudi, topov, nebroj topov, vse nad nas in našo ubogo deželo. Slišal si grmenje cel dan. Grozna bitka je divjala. Naši so premagani, bežati so morali... Veliko mrtvih. Sami mladi ljudje leže tamkaj z ustmi na zemlji,« tu se mu je ustavila beseda ob boleči misli. Ob isti misli pa je zatrepetal tudi Peterček, ko je s pridržanim dihom slednjič le izustil to, kar ga je najbolj skelelo.

»Je-li moj atek tudi mrtev?«

Da, to je bilo tisto, česar nihče ni mogel odgovoriti, morda le še sam Bog... Kako je že bilo?... Oba, Andrejev in Peterček sta skrivaj zrla skozi lino pri oknu, ko so korakali mimo polki sovražnikov. Nenadoma pa je iz množice stekel proti njima mlad, do groze znan človek, se naslonil na vrata in besno nabijal s pestmi. Andrejev mu je z nemirno slutnjo v srcu odprl.

»Oče moj!« je kakor brez uma zakričal vojak. »Oče moj,« je drhtel in stikal betežnega starca k sebi. Potem pa nenadoma, še bolj burno, še bolj hrepeneče:

»Kje je Peterček?«

Ni ga Peterček niti več dobro poznal, kako tudi, saj je bil v tuji obleki, ves poraščen, pa tudi neznansko dolgo časa ga že ni več videl, vendar je takoj vedel, očka je, moj očka se je vrnil!

Objemali in stiskali so se v nizki veži, mnogo so si imeli potožiti, a ničesar niso utegnili povedati z besedami. V objemih je bilo vse: tolažba, obup, veselje, žalost, vse pa tako ogromno, da je zadušilo besedo.

Iz gneče čete, v kateri bi moral korakati Peter, je skočil suh in dolg človek z zlatami našitki, dvignil pištolo, zaklel in zarohnel nad Petrom: »Marš nazaj, svinja poljska!« že je padel ročaj pištole na tilnik, udaril po sivolasi glavi starega mušika Andrejeva. Peter je hripavo zatulil, še enkrat objel očeta in sinka ter stekel v vrsto.

»Zbogom! Zbogom!«

...

»Če je atek mrtev, dedek?« je hotel vedeti Peterček.

»Ni mrtev. ni, naprej je šel, kmalu se vrne,« je dedek hitro odgovoril, da bi pregnal hudo misel, ki ga je zasle-

dovala že nekoliko časa. Prišel je Peterček k sebi in skušal verjeti česar ni verjel...

Noč je gosteje in temneje legala na zemljo. Hrup se je zgubljal in ko je začelo močnejše deževati je prišel tihi spanec nad Peterčka, ki so ga dedkove besede potolažile. Komu neki naj bi potem verjel, ako ne dedku? Očka živi in to je Peterčku dovolj...

Tudi Andrejev je nekoliko hipov zadremal. Morda celo za eno uro ali več, kdo ve. Ko se je pa prebudil, je bilo ležišče ob njem prazno. Klical je vnučka, pretaknil vso bajto, — nič. Hišna vrata je bil našel samo pristonjena, iz česar je sklepal, da je Peterček odšel, kam — tega si pa ni mogel pojasniti. Temna slutnja se ga je polastila. Kaj če je v temni noči zašel! Obležel je še vse bajte, povsod pa so ga napodili. Misleč da kdo vohuni, je straža celo streljala nanj, pa ga k sreči krogla ni pogodila. Andrejevu ni kazalo kaj drugega kot da v strahu počaka dneva in se potem napoti iskat izgubljeno de-tece.

To pa je bila noč Vseh vernih duš. Čudovito moč ima do živih. Blizu polnoči se je Peterček nenadoma prebudil. Jasen in tako znan glas je zaklical:

»Peterček, vstani!«

»Kdo me kliče?« je vprašal Peterček v srcu. »Ali si to očka ti?«

»Jaz sem, tvoj očka. Vstani in pojdi.«

Peterček je vstal in šel za čudno svetlobo, ki mu je kazala pot. Šel je skozi gozdiček dalje in dalje, lahko kot po belem puhu. Zmerom svetlejša je prihajala in ko je natančneje pogledal, je videl odprto nebo, vse v gloriji. Spodaj na zlatem travniku pa je stal njegov oče, lep, počesan, na srčni strani pa je imel zataknjeno rdečo rožo. Stegnil je roke proti njemu in ga pozdravil.

»Čakal sem nate, Peterček moj mali. Sedi med nas, počij si od pota.«

Peterček je sedel k očkovim kolegom in brez besede naslonil glavo v njegovo naročje. Okrog njega pa so sedeli še drugi, vsak si je bil pripel rdeč cvet, ta na srčno stran oni si je ovil celó kito cvetja okrog čela spet drugi so nosili cvetje v naročju, a tisti ki so sedeli ali ležali, so bili s cvetjem skoro zasuti. Zdaj je govoril eden,

zdej drugi, lepo, počasi, nihče pa se ni smehljaj, četudi je sedel sredi zlatega travnika, pod odprtim nebom v sami glorijski nebeski. Peterček ni pogrešal ni česar več sedaj, ko je čutil očetovo roko na svojem čelu. Pač, — matere ni nikjer. Ah, ona je vendar že umrla, nihče je ne oživi.

Oče njegov pa, kakor da jej slišal njegove misli se je rahlo nasmehnil in stegnil roko, kazoč na sedež poleg sebe

»Glej, mamica. Zakaj je ne objameš, Peterček?«

Šele zdaj se je malček ozrl za očetovo roko. »Mamica!« — je vzkliknil v brezmejnem čudenju. Debele solze sreče so spolzele v njeno naročje, ki je vanj zaril vročo glavico. Ni se upal niti pogledati več, bal se je, da bo zginito kakor je prišlo. Oče in mati pa sta si ga vzela v naročje, se objela preko ramen in se s srečnim smehljajem sklonila nad svoje dete...

Ko je sledeči dan stari in betežni Andrejev preiskal več kot polovico bojišča, je na vzvišenem prostoru sredi razmesarjenih trupel našel malega Peterčka mrtvega v naročju svojega očeta, ki mu je zevala velika rana tik nad srcem. Srečen smehljaj je ozaril blede obraz, na ustih pa je stala neizrečena beseda. Sedel je stari Andrejev ob stran svojih dragih in nikamor več se ni premaknil.

Tako jej Peterček spet našel svoje starše.

Daniš Gorinšek:

Pod noč

Hitro jaše črni vranec —
ni prestrm noben mu klanec.
Še hitreje leta ptica —
kakor blisk ie perotnica!
Najhitrejši zvok zvona je:
komaj kembelj se zamaje —
glas zvona čez žitno klasje
že priskočil v drugo vas je,
tak glasi se, tak zapoje:
Solnce padlo za goro je,
noč stopica preko trat —
Bog nas čuvaj, pojmo spat!

Gustav Strmšča

Na dan vernih duš

Naš Gregor in sosedova Ingeburga sta ženin in nevesta. Večkrat se okitita s cvetjem, se vodita za roke po vrtu in veselo prepevata.

Danes sta bila na grobeh. Ko smo se vrnilli domov, sta odšla tiho za hišo na vrt.

Stopil sem za njima. Stala sta na obrovu potoka kamor sta zagrebala našo staro muco Maco in našega prijaznega kanarčka Vravravčka.

Nekaj časa sta molče strelala v dva kupčka prsti. Gregor je kmalu dvignil glavo, mi prijazno pokimal in me zaupno vprašal:

— Očka! Ali naš kanarček res ne bo nikoli več oživel in nam zapel svojih glasnih popevčic?

— Res ne bo oživel nikoli več!

— In naša muca? Ali se res ne bo več z nama igrala in bo ostala večno mrtva v grobu? se je oglasila Ingeburga.

— Da, večno!

— Očka! Je spet povzel Gregor. Ali res morajo tudi vsi ljudje enkrat umreti?

— Vsi, prav vsi!

— Ali umro tudi otroci? vpraša Ingeburga in me radovedno gleda s svojimi rjavimi očmi.

— Da, tudi otroci, če ne umro majhni, pa umro kasneje ko dorasejo in postanejo veliki, ali pa še kasneje, ko postarajo. Vsak mora enkrat v zemljo!

Otroka se nekaj časa tiho pomenkujeta, a potem se ozre vame Gregor in me pogleda z velikimi modrimi očmi:

— Ko bova velika in se bova poročila, bova poprosila Boga, naj nama ne da otrok, ker jih ne marava!

— Zakaj jih ne marata?

— Zato ker morajo enkrat umreti!

Manica:

Ciganka vedežuje

Mali Danček se je še lansko leto živo zanimal za vedeževanje, za čarovnike in podobno. Temu je bil precej kriv njegov dedek, ki je v svoji stari zmotni veri sveto zatrjeval, da vedeževanje v resnici obstoja in da se še vedno najdejo ljudje, ki se prav dobro razumejo na to prečudno obrt.

Toda odkar Danček hodi v šolo, je čisto drugih misli. Saj mu je pa tudi

njegov dobri učitelj tako lepo razložil, da je vedeževanje, pa naj si bo že tako ali tako, le domišljija neukih ljudi, katerih se navadno poslužujejo razni sleparji, ki skušajo ljudsko nevednost obrniti v svoj prid.

Odslej ni Danček glede vraž in čarovnij tudi dedku kar nič več verjel. Še celo izpreobrniti ga je skušal, a dedek se seveda ni dal, nego je ves užaljen dokazoval in tiščal svoje.

Pa jo nekoč primaha okrog ogle stara ciganka Mežorka to je tista, ki vsakomur vidi v bodočnost in za mal denar prerokuje, kot bi rožice sadil.

Ni še dolgo, ko je ime! Danček neko sveto spoštovanje in nekak strah pred to žensko, toda danes — ej, danes je pa Danček drugačen dečko!

»Mati Mežorka, prerokujte mi,« ji zakliče že oddaleč.

»Molči! To stane denar,« zahrešči ciganka.

»Saj imam denar!«

»Kje si ga dobil? Kdo ti ga je dal?« vprašuje hlastno starica.

Boter ga mi je podaril. Tu v žepu ga imam. Kolike zahtevate?»

»Daj mi dvajset dinarjev! To pa samo zate, drugi plačajo več!«

»Dobro, velja! Ampak, prerokujte mi prej!«

»Daj, pokaži roko!«

Danček iztegne desno dlan, ciganka pristopi, gleda na roke, prične zavijati oči, nato se hinavsko zareži:

»Ha, ha, mali, Bogec te ima rad, zelo rad. Ti boš še velik gospod. In bogat kakor knez. Cekinov boš premogel na koše. Pa prav kmalu, veš! Črte na tvoji roki povedo tako. Res, blagor tebi! — No, zdaj mi pa hitro daj tistih dvajset dinarjev, pošteno sem jih zaslužila!«

»Veste kaj, mati,« se pomuza Danček, »res, zaslužili ste jih in jaz vam jih bom tudi izplačal, a ne takoj zdaj. Potrpite, da se izpolni vaše prerokovanje, saj se bo, kakor pravite, prav kmalu. Takoj, ko bom imel cekinov na koše, vam izplačam — ne samo dvajset dinarjev — nego kar dva polna prgišča cekinov!«

To rekši, zbeži poredni Danček kot veter po bregu nizdol, prevarjeni ciganki se pa njen že itak dolgi nos še bolj podaljša.

Danilo Gorinšek:

Lahko noč!

Luna sveti, lahko noč

— Bog nam svojo daj pomoč!

Da bi sladko počivali,

v sanjah v raj se prepeljali.

Tam nastregli bi zlata
težek tovor v dno srca.

Ko se bomo prebudili,

bomo v srcih raj nosili!

Luna sveti, lahko noč

— Bog nam svojo daj pomoč!

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Ne zameri, da Ti tako dolgo nisem pisala. Zdaj že hodim v šolo in imam zmerom dosti domačih nalog. Zelo se potrudim in rada hodim v šolo, ker je tam zelo zabavno. Zdaj pa z Bogom, stric Matic!

Elga Ludvig, uč. I. razr.
na Jesenicah

Moja ljuba, mala Elga! Tvoje pisemce me je zelo razveselilo in priloženi srebrni papirčki so me kar očarali. Le nečesa ne razumem: papirček močno dišijo po čokoladi, a čeprav sem jih obračal na vse strani, vendar nisem našel sledu o nji. Kje je nek ostala? Menda mi nisi poslala praznih papirčkov? Ali si morda želela, naj Ti jih napolnim? No, če je tako, se pa o priliki pomenim s sv. Miklavžom morda bo kaj zaleglo. Oglasi se kmalu spet in Klemenčičevega Borisa lepo pozdravi! Srčno Te objame in poboži Tvoj

stric Matic

Alkohol in njegove posledice. »Vino ugonobi jih več, kakor kuga, glad in meč!« pravi star pregovor. Veliko bolj ko vino je pa škodljivo človeštvu žganje. Četrta litra žganja zadošča, da povsem upijani odraslega človeka. Vseh alkoholnih pijač se mora predvsem ogibati mladina, ki so ji najbolj škodljive. Mladina je temelj in bodočnost naroda, zato mora biti mladina zdrava na duhu in na telesu. Tudi bonbončkov, ki so napolnjeni v rumom, z likerjem in sladkimi vini, ne smemo jesti, zakaj alkohol je tudi v majhnih količinah škodljiv otrokovemu organizmu.

Strašna nesreča je za družino, če je oče pijanec. Posebno v krajih, kjer raste trta, so ljudje zelo vdani alkoholu. Mar bi jedli grozdje, ki je zdravo, kakor da ga prešajo in napravijo iz njega vino, ki pogubi in onesreči toliko slovenskih družin. Vsak človek, ki ne more preživeti dneva, da ne bi popil vsaj četrta litra vina, je pijanec! Ni potrebno, da bi našteval surovosti, ki jih uganja pijanec. Vsak je v življenju dovoljkrat imel priliko, da spozna, kakor alkohol posurovi in razbesni človeka. Nekateri pravijo, da morajo pozimi piti žganja, da se ogrejejo. Ven-

dar to ni res! Saj je že dosti pijanec zmrznilo pozimi ob cesti, če bi alkohol res imel tako moč, da greje človeško telo, potem ne bi smel pijanec zmrzniti. Alkohol zmerom le škoduje, zato se ga moramo ogibati!

Urbančič Miljenko, dijak gimn.
v Ljubljani

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Resman Marija, uč. III. razr. II. odd. v Kropi, Tancer Franci, dijak III. a razr. drž. real. gimn. v Mariboru, Jurij Rudesch, uč. II. razr. na Jesenicah, Dušan Piliš, uč. V. razr. v Dobu pri Domžalah, Mauer Dušan, dijak gimn. v Ljubljani, Kos Bojan, dijak v Ljubljani, Roman Keržan, star 11 let v Ljubljani.

Mr. Fr. dijak v Ljubljani: Prispevki naj bodo spisani s črnilom, med vrsticami naj bo dovolj prostora za popravke, vsak list sme biti popisano samo na eni strani. Pošljite kratek prispevek na ogled!

Dušan Piliš v Dobu pri Domžalah: Dragi Dušan! V svojem pismu me po krivici obsojaš. Seveda sem se zanimal za pasjo razstavo in gotovo bi bil prišel, da ni naš Koki zbolel za pasjo kugo. Zdaj je že zdrav in živahnejši ko kdaj poprej in kure podi, kjerkoli jih zagleda, čeprav potem šiba mašo poje. Da sta bila Sidy in Muki odlikovana, sem bral, in Koki je hudo ponosen, da ima tako lepo odlikovano sestro in bratca! Le oglasi se spet kmalu, ta mesec razpišemo nov natečaj! Srčno te pozdravlja

stric Matic

✱

R. Keržan: Tvoje pravilnice na žalost ne morem objaviti, ker je predolga. V risanju si pa res pravi mojster, le škoda, da nisi risal s tušem ali pa vsaj s črnilom, da bi mogel risbo objaviti. Pošlji ob priliki še kaj! Lepo Te pozdravlja

stric Matic

M. D.: Pesem »Slovenska zemlja« ni zrela za tisk. Ostalo pesem objavimo o prvi priliki

Rešitev stopnic

a, soj, Troja, strojar.

Rešitev križanke

„Kamela“

Vodoravno: 3. Pen (-klub); 5. korček; 8. lovor; 9. dan.

Navpično: 1. dečva; 2. ak; 3. prod; 4. neon; 6. ol; 7. kr.

Rešitev kvadrata II

1. obla; 2. brat; 3. laso; 4. atol.

Rešitev posetnice IV.

Operna pevka.

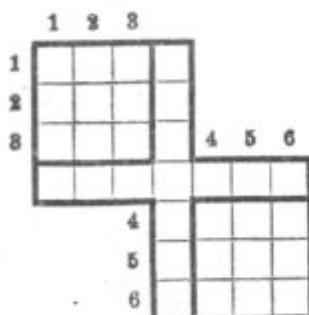
Rešitev posetnice V.

kraljevi dvorni dobavitelj.

Rešitev posetnice VI.

priskrojevalka.

Magični lik

hrčič pri Ljubljani

sirota

odpadek pri sekanju

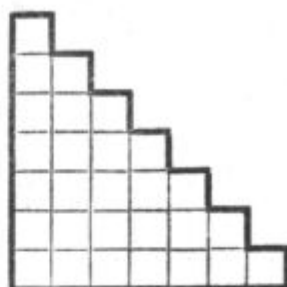
znak moškosti v obrazu

črt

hrbečko cvetje

Pod enakimi številkami vodoravno in navpično anake besede, V križišču veznik.

Kvadrati

vzklik začudenja
pijača starih Slovanov
gozdlič
žensko krstno ime
slovenski dramatik
vrh v Karavankah
dragotina

V vsaki besedi so vse črke prejšnje besede, v nespremenjenem ali spremenjenem vrstnem redu, in črka več.

Gugalica

Tja in sem in sem in tja,
le visoko kar se da,
čim manj človek teže čuti
tem manj brig, skrbi zasluti!
Tja in sem in sem in tja,
le visoko se da!

Zazibajmo vse tegobe,
uspavajmo vse grenkobe,
in če v šoli kdo ne zna,
tja in sem in sem in tja,
maj se urno nauči
saj bedak je prelahak,
lahko ga odnese v zrak
in spet treščil bo ob tla,
najsi gugati se zna!

Zazibajmo se veselo,
če smo dokončali delo,
z nami guga se mladost,
naša sreča in radost!

Tja in sem in sem in tja,
le visoko kar se da!

